

5. ročník soutěže v rámci projektu

„Dávají za nás ruku do ohně“

Téma: **112 V TEXTU, 112 VE VERŠÍCH**

Oheň ve skalách

(autor: Eliška Dvořáková, ZŠ Chýnov, okres Tábor, Gabrielovo nám. 16, 391 55 Chýnov)

Dříve mne zajímalo, jestli by za mě někdo dal ruku do ohně. Tuto otázku jsem si často pokládala, ale odpověď na ni jsem nenacházela.

Minulý rok v létě za mnou přijela moje kamarádka Klára. Chtěla jsem jí ukázat něco zajímavého a tak jsme vyrazily na skály, které se nacházejí v blízkosti našeho hradu. Cesta k nim je úzká a kamenitá, stoupá příkře lesem. Skalní masiv se táhne několik desítek metrů od hradu směrem do lesa jako jedna velká kamenná hradba. Přístup k nim je pouze z jedné strany. Z druhé je chrání prudký sráz plný kamenů a křoví. Na jedné ze skal je krásný a široký převis, pod kterým často odpočívají a někdy i přespávají trempové a horolezci. Udělali si zde ohniště na opékání buřtů a ohřívání jídla. I tentokrát jsme viděly pod převisem deku a v ohništi žhavé uhlíky. Tomuto místu jsme se tedy raději vyhnuly a šly dál. Po kamenných schodech jsme vystoupaly na vedlejší skálu. Na vrcholku jsme se rozhlížely po okolí. Připadaly jsme si jako v pohádce.

Z ničeho nic se zvedl silný vítr. Po chvíli jsme se ohlédly a viděly, jak šlehají plameny z křoví pod skálou. Úplně nám odřízly přístupovou cestu. Dostaly jsme hrozný strach. „Co budeme dělat?“ vykřikla vyděšeně Klára. Napadlo mě, že bychom měli někoho zavolat. Naštěstí jsme s sebou měly mobil. Ještě že dáváme ve škole pozor. Neváhaly jsme a vytočily číslo 112. Ozval se příjemný hlas nějaké paní. Celé rozklepané jsme popsaly, co se stalo. Řekla nám, že hasiči dorazí co nejdříve a zároveň nás uklidňovala. Plameny šlehaly výš a výš a náš strach sílil. Bylo nám hrozné horko. Hustý kouř štípal do očí a nebylo vidět ani na krok. Bylo nám jasné, že se k nám hasiči jen tak lehce nedostanou. „Kde vezmou vodu?“ vykřikla jsem. Zdálo se nám to jako věčnost. Kouř byl všude a nám se hůř a hůř dýchalo. Klárka začala brečet a mně se chtělo také. Paní v telefonu nás stále uklidňovala a říkala, že pomoc už je na cestě. Kvůli špatnému přístupu pro nás prý letí vrtulník.

Jen to dořekla, bylo slyšet velký hluk a kouř nad námi se začal rozestupovat. Z vrtulníku se k nám spouštěl na laně hasič, aby nás zachránil. Radostí se mi svíralo hrdlo a Klárka vykřikla: „Už jsou tady!“ V tom okamžiku jsme upustily telefon a on zmizel v plamenech. Hasič nám připnul kolem těla popruhy a vytáhli nás do vrtulníku. Byla to úleva. Z vrtulníku byl na požár zvláštní pohled. Těch hasičů všude okolo. Dosedli jsme na travnatou plochu nedaleko skal, kde už čekala sanitka záchranné služby. Lékaři nám nasadili kyslíkové masky a postarali se o nás. Ještě než se zavřely dveře sanitky, přišel se s námi rozloučit hasič, který nás zachránil a řekl, že jsme obě moc statečné.

Dnes už vím, že se vždy najde někdo, kdo by za mne dal ruku do ohně.